

Zjevení Panny Marie ve Fatimě – 13. červen 1917

Farní dopis č. 168 – září 2017

Milí farníci, poutníci a přátelé.

Opět je tu měsíční pout' na našem krásném poutním místě. Spolu s touto poutí je zde k povzbuzení i „farní“ dopis. Jeho obsahem je tentokrát už čtvrtá část o zjeveních Panny Marie ve Fatimě. Dejme proto slovo svědkyni těchto zjevení – sestře Lucii de Santos, která ve svých vzpomínkách na 13. červen 1917 uvádí:

Když jsme se s Hyacintou, Františkem a jinými přítomnými domodlili růženec, spatřili jsme opět odraz bližícího se světla (které jsme nazývali bleskem) a pak se objevila nad dubem Panna Maria, právě tak jako v květnu.

„Co si ode mne přejete?“ otázala jsem se. „Přeji si, abyste sem přišli příští měsíc třináctého, abyste se modlili každý den růženec a naučili se číst. Potom vám řeknu, co chci.“ Prosila jsem o uzdravení jednoho nemocného. „Jestli se obrátí, uzdraví se v tomto roce.“ Chtěla bych vás poprosit, abyste nás vzala do nebe.“ „Ano, Hyacintu a Františka si tam vezmu brzo, ale ty zůstaneš ještě nějaký čas zde na zemi. Ježíš chce, aby ho lidé poznali a milovali, a ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému srdci. Kdo ji přijme, tomu slibuji spásu a tyto duše budou Bohem milovány jako květiny, které tam položím, aby zdobily jeho trůn.“ „Zůstanu zde sama?“ zeptala jsem se smutně. „Ne, dítě! Bolí tě to hodně? Neztrácej odvahu. Nikdy tě neopustím, mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.“ Při těchto posledních slovech otevřela ruce a zalila nás znovu odrazem oné nesmírné záře, v níž jsme se viděli jako ponořeni v Bohu. Hyacinta a František stáli v oné části záře, která směřovala k nebi a já v té, která se rozlévala po zemi. Před pravou dlaní Panny Marie bylo srdce ovinuté trním, jež jako by je probodávalo. Pochopili jsme, že je to Neposkvrněné Srdce Mariino zraňované lidskými hříchy a že si přeje odčinění těchto vin.

To jsme tedy měli na mysli, Excellence, když jsme řekli, že nám Panna Maria v červnu zjevila tajemství. Panna Maria nám tehdy sice ještě neporučila, abychom o tom nemluvili, ale my jsme cítili, že si to tak Bůh přeje.

Při zamyšlení nad výše uvedenými slovy sestry Lucie de Santos se můžeme ptát, jaké je zde pro nás z 13. června 1917 duchovní poselství? Co si tedy ze svědectví sestry Lucie z onoho dne zjevení odnést do vlastního života? Myslím si, že je to Ježíšova touha a přání zavést ve světě úctu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Jako ovoce této úcty je zde příslib Panny Marie o dosažení spásy pro ty, kteří tuto úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci přijmou a budou o ni usilovat ve svém životě.

Ze zkušenosti z našich vzájemných vztahů asi všichni víme, že úcta a láska je nějak přirozeně spolu spojena. Máme v úctě druhého člověka, protože ho máme rádi a naopak, když druhého máme rádi, prokazujeme mu úctu. Uctívat tedy Neposkvrněné Srdce Panny Marie znamená, že máme rádi a milujeme Pannu Marii. Láska k Panně Marii nás pak povzbuzuje ke konání pokání, tzn. k odčiňování hříchů a urážek vůči jejímu Neposkvrněnému Srdci i vůči Bohu prokazováním větší lásky a úcty. To vše skrze nejrůznější oběti zároveň s prosbou o obrácení hříšníků, jak nás všechny Panna Maria zde ve Fatimě o to prosí.

Když k tomu ještě připojíme vlastní zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, pak se i pro každého z nás Neposkvrněné Srdce Panny Marie stane útočištěm a cestou, která nás povede k Bohu. Příležitost učinit toto zasvěcení se Panně Marii budeme mít při příští pouti 1. soboty, tj. 7. října, kdy se tímto osobním úkonem chceme připojit k našim biskupům, kteří v tento den v Koclířově při mši sv. společně zasvětili Neposkvrněnému Srdci Panny Marie celý náš národ. O této příležitosti řekneme i všem svým známým a také je pozvěme. Už teď se můžeme těšit na tento slavnostní a důležitý okamžik našeho života...

S požehnáním pro všechny...

P. Stanislav Váša

Některé dobré rady a povzbuzení k modlitbě sv. růžence od sv. Ludvíka M. Grigniona z Montfortu.

Modlit se růženec se skromností

Doporučuji vám, abyste svůj růženec rozdělili do tří pětidesátkových nebo do tří různých dob dne. Je lépe jej takto rozdělit, než se jej modlit celý naráz. Nemůžete-li najít dost času, abyste se pomodlili celou třetinu najednou, pomodlete se jednou jeden desátek a pak zas další. To přes všechna svá zaměstnání a záležitosti můžete, a tak se domodlíte celý růženec před ulehnutím.

Napodobujte věrnost sv. Františka Saleského. Když byl jednou velice unaven návštěvami za den a blížila se půlnoc, rozpomněl se, že mu zbývá ještě několik desátků růžence. I klekl si a pomodlil se je ještě před ulehnutím, přes všechno, co mu pověděl jeho kaplan, který při pohledu na jeho únavu řekl, aby zbývající modlitby odložil na druhý den.

Napodobme i věrnost, pokoru a zbožnost sv. řeholníka z františkánských kronik. Kroniky o sv. Františkovi vyprávějí, že jeden mladý řeholník měl chvályhodný zvyk modlit se každý den před jídlem korunku k Panně Marii. Jednou, nevím z jakého důvodu, vynechal. Protože se už zvonilo k večeri, poprosil představeného o dovolení se ji pomodlit, než půjde ke stolu. Svolení dostal a odešel do své komůrky. Ale protože se zdržel příliš, představený pro něj poslal jednoho řeholníka. Tento spolubratr jej našel zářícího nebeským světlem a Pannu Marii se dvěma anděly vedle něho. Vždy když řekl jeden Zdravas, vyšla mu z úst krásná růže. Andělé je jednu po druhé brali a kladli je na hlavu sv. Panny, které to zjevně působilo potěšení. Dva další řeholníci, kteří byli vysláni, aby zjistili příčinu zpoždění všech, celé toto tajemství viděli. Panna Maria se nevytratila, dokud korunka nebyla doříkána. Celý růženec je tedy velká koruna a pět desátků, klobouček z květů nebo korunka z nebeských růží, které klademe na hlavu Pána Ježíše a Panny Marie. Růže je královna květin a stejně tak růženec je růže všech pobožností a první z nich.

A na závěr trochu humoru...

Misionář jde pralesem a narazí na hladového lva. Nebohý kněz honem neví, co udělat, a tak se pomodlí: „Otče, vdechni tomuto lvu křesťanského ducha.“ Lev zvedne tlamu k nebi a zbožně pronese: „Požehnej, Pane, tyto dary...“

Jednoho chlapíka dostihnou výčitky svědomí a rozhodne se vyzpovídat. Po strasti plné přípravě vejde do zpovědnice a vidí, že kněz je jeho bývalý spolužák. Celý dojatý vyhrkne: „Mario, jsi to ty? Já jsem Pepa, pamatuješ, seděli jsme spolu v lavici na základce. Ty teď nosíš kleriku? Nikdy bych neřekl, že se takový darebák jako ty stane knězem!“ A kněz na to: „To jsou případy. A co ty děláš?“ „Já jsem akrobat, pracuji v cirkuse a jezdím po světě.“ „Vážně? Když si pomyslím, že ve škole jsi neuměl ani šplhat!“ Pepa se na dotvrzení svých slov vymrští, pověsí se na obrovský lustr visící v centrální lodi, zhoupne se, skočí salto mortale a přistane na nohou před zpovědnicí. Vzadu v kostele se modlí dvě stařenky. Když to vidí, jedna pošeptá druhé: „Podívej, jaká pokání dává ten nový farář! Pojdme se radši vyzpovídat jinam!“